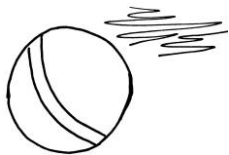
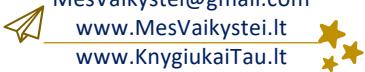

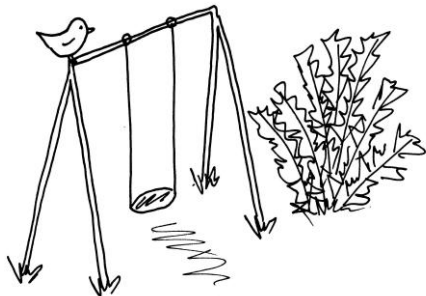
Atsukęs pamatė seną žmogų, lyg ir kažkur matytą. – Ir aš ateinu pasigrožėti mokykla per atostogas. Taip labiau pasiilgstu vaikų, kai matau, kokia liūdna yra tuščia mokykla. O ką tu čia veiki? – dar paklausė. Atostogos!!! Štai, kur visi pradingo!! Mintys apie ateivius ir pasaulio pabaigą iš karto užleido vietą džiugioms mintims.

– Tikrai gražu! – Domas nusišypsojo savo gelbėtoji ir smagiai pasuko link miško, kuris jau budinasi iš nakties tylos. Gal dar spės sugrįžti namo, kol namiškiai nepabudo ir tyliai tyliai pagaminti visiems pusryčius. Nes juk nusimato puikios atostogos.

Domas atsargiai priėjo prie mokyklos vartų. Ant jų kabėjo didžiulė spyra. Domas su baimė žvalgėsi po mokyklos kiemą, o galvoje grūmėsi mintys apie ateivius, pasaulio pabaigą ir nesuvalgytus pusryčius. – Gražu? – Domas net paško, šalia savęs išgirdęs balsą – taip šis išgąsdino.

Monika S.K. (Ne visai įprastas) Domo rytas

Tyliai išlindęs iš miško ir gerai apsidairęs, Domas suprato: visi dingo. Mokyklos pastatas stovėjo tuščias ir tylus. Nesimantė mokinių, paprastai gausiai skubančių į mokyklą. Nebuvo atsiveikinančių tėvų. Nesimantė nė vieno vaikus pasitinkančio mokytojo! Sūpynės kabėjo tylios, futbolo aikštėje sklandė lapai. Kur visi dingo?

Domas nemėgo keltis rytais. Paprastai jis atsibusdavo paniuręs ir tas paniurimas laikydavosi dar kelias valandas. Todėl šį rytą jis pasistengė atsikelti anksčiau – kai mokykloje susitiks seniai matytus draugus, jau bus pilnai pabudęs ir geros nuotaikos. Per tas dvi savaites, kol sirgo ir buvo namie, smarkiai pasiilgo draugų.

Tyliai atsikėlė, kad nepažadintų tėvų, ir iškeliauvo, net pusryčių nepavalgęs.

Tačiau šį rytą pakėlęs akis Domas nustebė – kažkas buvo ne taip. Mokykla atrodė neįprastai. Domas stabtelėjo ir suabėjo, ar eiti toliau. Pažiūrėjo į laikrodį – laiko dar yra. Sukaupe visą drąsą ir dairdamasis, atsargiai ėmė slinkti artyn. Lėtai artėdamas Domas bandė išsiaiškinti, kas šį rytą vyksta, kas yra negerai.

Jo kelias į mokyklą vedė per miškelį. Keliaudamas Domas mėgo pakalbinti paukščius, paieškoti miško gėrybių.

Tačiau šį rytą miškas buvo keistai tamsus, niūrus ir tylus. „Visai kaip aš“, pagalvojo Domas.

Miškui besibaigiant pasimatė mokyklos pastatas. Domas mėgo šį vaizdą, jo mokykla atrodė jauki ir miela.